

Z Dolních Louček do Borače 2. část (4. 2. 2018)

Dobré ráno, Lucie, dobré ráno Moravo!

Z Borače se stoupáním dostaneme na Pláňavu, částečně zalesněný hřeben mezi Boračí a Doubravníkem. Povede nás zelená turistická značka. Přímo nad tunelem u Prudké je Sokolí skála (strmé rulové skály nad řekou, resp. nad železniční tratí). Už od 19. století sem jezdili vědci, především botanici. Prof. Jindřich Suza (1890 – 1951) a doc. Jan Šmarda (1904 – 1968) se snažili o vyhlášení prostoru jako státní přírodní rezervace. To se podařilo až v roce 1949 na podnět MUDr. Františka Jelínka (1887 – 1974), rodáka z Doubravníka, který byl lékařem v rajónu Nedvědice – Doubravník, žil dlouhá léta v Nedvědici. Odborné podklady pro zřízení rezervace vypracoval už za války prof. RNDr. Ing. Alois Zlatník (1902 – 1979). Je zde velmi rozmanité složení vysokých i nízkých rostlin. Určitě hodně by pověděl současný odborník docent Ing. Jan Lacina (1944) z Tišnova. Sama skála jednou za rok ožívá, když zjara rozkvete tařice skalní. Sokol zde hnízdl do roku 1953.

Turista cestou nepřehlédne mohutný dub, někdy je nazýván Jelínkův, jindy myslivecký dub. Na tabulce můžeme číst:

Co stvořil Bůh,
to cti a opatruj,
toť, myslivče, buď
první zákon tvůj.

Doubravník nabízí více zajímavého. Každého zaujme kostel Povýšení svatého Kříže. Vznik současného kostela se datuje do první třetiny 16. stol. (r. 1535). Jan z Pernštejna jej nechal stavět mimo jiné jako hrobku moravské větve Pernštejnů (česká větev v Pardubicích). První zmínka o Doubravníku je z roku 1208. Několik historických domů je na náměstí. Z Doubravníka pochází m. j. Ing. Osvald Životský (1832 - 1920), stavitel železničních tratí. Stavěl i trať č. 251, která Doubravníkem vede. Místnímu kostelu věnoval dvě okna. Jsou to ta krásně barevná okna vedle oltáře. V obci najdeme kapličku svaté Anny. V Doubravníku je činný odbor KČT, také skautská organizace Robinsoni.